

ПОВОДИ

„Скупљачи лоптица,
чувајте се Ђоковића!”

Како су британски медији без главног сведока маштовито обрадили нову тему за напад на браниоца титуле у Вимблдону

Притисак који је Ђоковић трпео у мечу са Кевином Андресоном изродио је нову тему за британске медије. У критичним тренуцима, суочен са фрустрацијом и невероватно добром игром јужноафричког тенисера, Ђоковић није сломио рекет, већ је застрашујућим урликом у смеру ка свом стручном штабу избацио сав бес из себе. Терапија је била ефикас-

пре три месеца, у Мајамију упутио извињење дечаку скупљачу лоптица који се затекао на путу његовом вриску. Тада је због излива беса добио и судијску опомену, тако да му ова реприза није добро дошла, али новинарима јесте.

Занимљив је медијски процес обраде једног вриска. У наредним репродукцијама приче без видљивих доказа, девојчица је „уплакана и ћутљива до краја меча”, а наслови изненада повезују догађај са „оптужбама за расистичке изјаве Кириоса”, неколико дана раније. Читаоцу остаје само да и Ђоковићево понашање повеже са расизмом, свеједно што је нагло про-

Тражи се девојчица која је „нервозно пила воду, образа црвенијих него иначе”

на, али приказ није био леп, па је новинарима дошао као наручен.

Најажурнији је био „Дејли мејл”, створивши фото-причу у којој се између браниоца титуле и његовог штаба нашла једна девојчица, скупљач лоптица. Иако се њих двоје нигде не виде заједно, мозаик неповезаних фотографија има за циљ да докаже како је девојчица „невиног израза лица” била „видно потресена, на ивици суза (по изворима са терена)”, па је виђена како „нервозно пије воду, образа црвенијих него иначе”, те је Ђоковић „избегаво да је погледа” док је узимао пешкир и враћао га...

Прича је пласирана Ђоковићу кроз новинарска питања одмах после победе против Андерсона, а најбољи тенисер света је, изненађен, узалуд објашњавао да девојчицу није приметно, да се окренуо ка свом штабу, али да је срџба била намењена њему самом. Одмах је најавио да ће проба-ти да се извини девојчици.

То му неће бити први пут, јер је и

слављена девојчица била беле пути, а и румених образа...

Шта каже девојчица са терена? За сада ништа, јер су новинари саставили причу пре но што су успели да је се дочепају, а камоли да добију изјаву. У самом заглављу велике фото-репортаже „Дејли мејла”, као и на њеном крају, стоји: „Ако знате девојчицу на коју је Ђоковић викао, јавите нам на телефон 0203...”

Не треба сумњати да је девојчица у међувремену „лоцирана” и да засад није допринела продубљењу приче у жељеном смеру. Питање је шта ће бити већи стрес за њу: Ђоковићев урлик или притисак медија да је представе као жртву.

Главни ефекат је већ постигнут, тема на коју ће се враћати ових дана је с много маште обрађена у ударним насловима, као и закључним реченицама, попут следеће: „Ђоковић је ушао у 25. узастопно четвртфинале на гренд слем турнирима. Скупљачи лоптица, чувајте се!”

М. Ковачевић

ВЕЛИКАНИ СПОРТА: БОРА СТАНКОВИЋ

Србин који је развио
кошарку у Гази

Дугогодишњи генерални секретар Светске кошаркашке федерације, који данас пуни 90 година, открива за „Политику” неке непознате детаље из своје каријере и живота

Поред Србије и Републике Српске, добијао сам велика признања у десетинама земаља широм света, од Америке до Сенегала и Обале Слоноваче, али је за мене можда вредније оно што су о мени рекли некадашњи председник Међународног олимпијског комитета (МОК) Жак Рог и бивши председник Светске кошаркашке федерације (ФИБА) Боб Елфинстон. Рог је на завршном банкету, кад ме је ФИБА испраћала 2002. године у пензију, рекао да олимпијски покрет не би био онакав какав је данас да није било људи какав је Станковић, док је Елфинстон приликом мог пријема у Фибину кућу славних 2007. казао: „Кошарка и ФИБА су у својој историји имале три човека који су најзаслужнији за кошарку какву данас имамо, а то су њен изумитељ Џејмс Нејсмит, први генерални секретар Фибе Вилијам Џонс и његов наследник Борислав Станковић!”

Овако о својим највећим признањима говори Бора Станковић, који данас пуни 90 година, кога смо замолили да за „Политику” открије и неке непознате, или барем мање познате, детаље из свог живота и каријере. Као некадашњи сарадник нашег листа (извештавао за нас са Светског првенства у Монтевидеу 1967) радо се одазвао нашем позиву.

У кошарци је од своје 17. године, када је на Ташмајдану за време Другог светског рата први пут видео тај спорт и почео одмах да се њиме бави (1942). Носио је дрес и Црвене звезде и Партизана, био репрезентативац и врхунски тренер (троструки првак Југославије с ОКК Београдом, први страни стручњак шампион Италије, с Орансодом 1968), али га у свету знају пре свега као дугогодишњег генералног секретара Фибе (1976–2002) и члана МОК-а (1988–2005).

Говори седам језика (поред матерњег и енглески, француски, руски, шпански, италијански и немачки). Обишао је свет неколико пута, а ретке су земље у којима није био. У некима је променио лице кошарке...

– Памтим свој први одлазак у Палестину, непосредно пошто је примљена у Фибу 1963. године – говори Станковић, који је тренутно у Грчкој, а иначе живи на Бановом брду. – Тада је Палестина под именом Газа била члан Фибе.

Њихов представник је долазио на наше конгресе, иако им се репрезентација није такмичила. Онда сам одлучио да одем у Газу и да тамо направим какве-такве услове за кошарку. Прво сам у Јерусалиму морао да добијем одобрење израелских власти, да могу да унесем у Израел патике, лопте, дресове и остале реквизите за седам-осам клубова који су у то време играли у Гази.

Последнице грађанског рата у Кини осећале су се дуго и у спорту, па и у кошарци. Зато је Станковић одлазио у „обе” Кине да би се проблем решио:

Ујединитељи светске кошарке: Бора Станковић (десно) и Дејвид Штерн у Лондону 2012, када им је обојици одато признање

– Кина је била члан Фибе и пре Кинеске револуције. Противници револуције су и после одласка на Тајван наставили да одржавају контакте са Фибом. Онда се појавио проблем, јер је „права” Кина условљавала МОК и Фибу, тражећи да само она буде наш члан, а не и противници револуције. Онда је нађе-но решење са именом Тајван. Ишао сам тада два пута на Тајван, али сам претходно свраћао у Пекинг да бисмо решавали спор кад је реч о кошарци.

Одласци на Далеки исток су били увек посебно интересантни:

– Био сам на граници две Кореје, на чувеној 38. паралели, коју су велике силе одредиле као границу. Провео сам један саг у чувеном Панмунџому, тачки на граници где су се одржавали састанци две Кореје. То је после било туристички интересантно, водили су нас из Сеула, у који сам ишао и пре

Олимпијских игара 1988, пошто је тај град био домаћин Светског шампионата за кошаркашице 1979. Пут у Јужну Кореју је била читава одисеја, јер није било дипломатских односа са Југославијом. Онда је ФИБА инсистирала да се мени обезбеди виза, па сам је добијао преко јужнокорејске амбасале у Хонгконгу. Ту сам морао да чекам два дана, па тек онда у Сеул.

И као заменик генералног секретара Вилијама Џонса, коме је био десна рука од 1960. до 1976, имао је низ важних задатака. Мало је познато да је пре

четири деценије гасио пожар у америчкој кошарци. Вероватно је и то разлог зашто има признање Кошаркашког савеза САД-а (Ју-Ес баскетбал).

– Американци гледају на мене, у првом реду, као на човека који је остварио сарадњу НБА и Фибе, што је до средине осамдесетих било незамисливо, све док тадашњи комесар НБА Дејвид Штерн и ја нисмо сели за исти сто; затим као на човека који је много помогао да се реши проблем између Америчке спортске уније и великих америчких колеџа, спор који се појавио почетком седамдесетих. Провео три месеца у Гринзбороу, Њујорку, Њу Орлеансу, Батон Ружу, Даласу... Тада сам први пут присуствовао једној колеџ утакмици, на финалном турниру у Гринзбороу. Била је то моја велика кошаркашка школа.

Александар Милетић

Жртвовао десет милиона евра за могућност освајања титуле

Кошаркаш Дејвид Вест раскинуо уговор са Индијаном вредан 11.000.000 евра и прихватио ветерански НБА минимум (1.270.000) од Сан Антонија, једног од три највећа кандидата за шампионски прстен 2015/16.

Дејвид Вест је јуче урадио нешто што се у америчком професионалном спорту догађа веома ретко. Одлични кошаркаш Индијане одлучио је да се одрекне гарантованог уговора са својим тимом, вредног 11.000.000 евра, и да потпише једногодишњу верност са Сан Антонијом у висини ветеранског НБА минимума од 1.270.000 евра.

Вест је свесно жртвовао скоро десет милиона евра зато што са Спарсима може да освоји оно што му заправо једино недостаје у плодној дванаестогодишњој каријери – шампионски прстен. То „може” није никаква гаранција, али за њега је очигледно било довољно да занемари брдо новца.

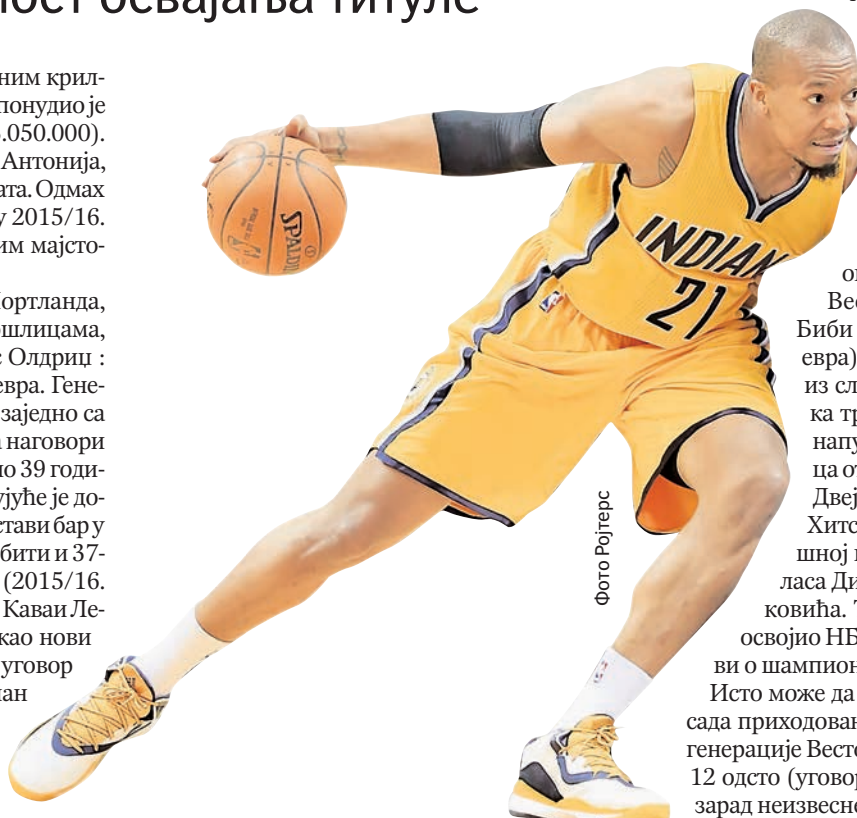
И на папиру и у реалном односу снага „Мамузе” су, уз браниоца титуле, екипу Голден стејта и вицепрвака Кливленд, водећи кандидати за освајање ловора.

Пре неколико дана, када је постало јасно да ће

се Пејрсери и Вест разићи, у лов за сјајним крилним центром кренули су и Вашингтон (понудио је за сезону 4.950.000 евра) и Кливленд (3.050.000). Пре три дана Грег Поповић, тренер Сан Антонија, и Вест разговарали су иза затворених врата. Одмах потом је и саопштено да ће у првенству 2015/16. клуб из Тексаса бити појачан још једним мајстором под обручима.

Пре Вестовог „да” Спарсима је из Портланда, као главни добитак када је реч о приходима, стигао сјајни крилни центар Ламаркус Олдриџ: за четири године добио је 72.500.000 евра. Генерални менаџер „Мамуза” Р. С. Бафорд, заједно са власником тима и тренером, успео је да наговори центра Тима Данкана (у априлу напунио 39 година) да своју улогу „душе екипе” (одлучујуће је допринео освајању пет титула од 1999) настави бар у још једној кампањи. У строју ће поново бити и 37-годишњи Аргентинац Ману Ђинобили (2015/16. зарадиће 2.550.000 евра). И ту није крај. Каваи Леонард, који треба да наследи Данкана као нови лидер тима, потписао је петогодишњи уговор за 81.500.000 евра, док је Дени Грин, члан прве петорке и „девојка за све” у одбрамбеним задацима, за четири године обезбедио 41.000.000 евра.

Све ово је, уз магичну привлачност Поповићевог тренерског генија, и више

Титула пре новца: Дејвид Вест

него довољно за неуобичајен Вестов (за 12 година просечно је био стрелац 15,5 поена уз 7,2 скока, два пута био је учесник „ол-стар” сусрета) поступак. Он ће следећег месеца напу-нити 35 лета и свестан је да му се у 13. сезони у најјачој кошаркашкој лиги на свету неће ukazати повољнија прилика од ове.

Вест је урадио исто што и Мајк Биби (до тада је зарадио 97.000.000 евра), Дивчев и Стојаковићев саиграч из славних дана Сакраментса с почетка трећег миленијума. Биби је 2011. напустио Вашингтон и за мање новца отишао у Мајами Леброн Џејмса, Двејна Вејда и Криса Боша. Те године Хитси су били фаворит, али су у завршној представи са 4:2 изгубили од Даласа Дирка Новицког и Предрага Стојаковића. Тако је на крају каријере наш ас освојио НБА титулу, док су се Бибијеви снови о шампионском прстену распршили. Исто може да се догоди и Дејвиду Весту. Са до сада приходованих 79.500.000 евра обезбедио је генерације Вестових, али се и свесно одрекао око 12 одсто (уговор са Индијаном) свега зарађеног зарад неизвесне, истина, и најслађе награде...

Р. Павловић